

СТИВЪН КИНГ ЛОШОТО МОМЧЕНЦЕ

Превод от английски: Стефан Георгиев, 2016

chitanka.info

Животът изобилства с ВАЖНИ ВЪПРОСИ, нали? Съдба или предопределеност? Рай или ад? Любов или привличане? Разум или импулс?

„Бийтълс“ или „Стоунс“?

Открай време предпочитам „Стоунс“ — „Бийтълс“ станаха твърде лирични, след като се превърнаха в Юпитер в Слънчевата система на попмузиката. (Съпругата ми нарича сър Пол Маккартни „стар пес с тъжни очи“ и според мен това описание идеално пасва не само на него, но и на сегашния стил на групата.) Но ранните „Бийтълс“... те свиреха откровен рок и аз още слушам тези стари записи (най-вече кавърите) с голямо удоволствие. Понякога дори ми идва да стана и да потанцувам.

Една от любимите ми песни беше тяхната версия на класиката на Лари Уилямс „Лошо момче“, изпълнявана от Джон Ленън с дрезгав, настойчив глас. Най ми допаднаше ключовата фраза: „А сега, младши, дръж се прилично!“ По едно време реших да напиша разказ за лошо хлапе, което е заживяло в моя квартал. Не за някое дяволско изчадие, не за обладано от демони дете а ла хлапето в „Екзорсистът“ а за лошо до мозъка на костите си хлапе, апотеоз на всички лоши деца. Представях си го по къс панталон и с шапка с витло. Представях си го как предизвиква беди и как винаги се държи гадно.

Тази история се върти около едно дете — зла версия на комикс героя Слъго, приятеля на Нанси^[1]. Електронният вариант излезе във Франция и в Германия, където „Лошо момче“ на „Бийтълс“ е на голяма почит. За първи път се публикува на английски в настоящия сборник.

1.

Затворът се намираше на трийсет и два километра от най-близкото градче и беше построен върху участък от пустинната прерия, където вятърът духаше почти непрестанно. Основният корпус, изграден в началото на двайсети век, беше страховито каменно чудовище, загрозяващо пейзажа. От двете му страни се простираха бетоните постройки с килиите, изграждани една след друга през последните четирийсет и пет години благодарение на паричните потоци от федералния бюджет, които започнаха да текат по времето на Никсън и така и не пресъхнаха.

На известно разстояние от основния корпус се издигаше малка къща. Затворниците ѝ викаха Царството на иглата. От едната ѝ страна имаше ограден с тежки вериги външен коридор, дълъг приблизително четирийсет метра и широк около седем, наричан Курника. Всеки обитател на Царството на иглата — в момента те бяха седем — имаше право да прекарва в Курника по два часа дневно. Някои се разхождаха. Други тичаха. Повечето стояха облежнати на веригите, вперили погледи в небето или взирайки се в ниския тревист хълм на около половин километър на изток, нарушаващ еднообразието на пейзажа. Понякога имаше какво да се гледа. Често пъти нямаше. Почти винаги духаше вятър. Три месеца от годината в Курника беше горещо. През останалото време — студено. През зимата студът беше кучешки. Затворниците предпочитаха да са навън дори и тогава. Все пак можеха да гледат небето. И птиците. И елените, които понякога пасяха на склона на хълма и свободно бродеха из цялата околност.

В центъра на Царството на иглата се намираше облицована с плочки стая, в която имаше маса с формата на буквата Y и елементарно медицинско оборудване. В едната стена беше избит прозорец, закрит с щори. Когато ги вдигнеха, се виждаше помещение с размерите на малка всекидневна в къща в предградията, откъдето хората, седнали на десетината пластмасови столове, можеха да наблюдават масата с форма на буква Y. На табелата на стената

пишеше: „ПАЗЕТЕ ТИШИНА И НЕ ЖЕСТИКУЛИРАЙТЕ ПО ВРЕМЕ НА ПРОЦЕДУРАТА“.

В Царството на иглата имаше точно дванайсет килии. Зад тях беше стаята за охраната, следваше помещението за наблюдение, където двайсет и четири часа в денонощието и седем дни в седмицата имаше дежурен. А най-отзад се намираще залата за свиждания, където масата за затворниците беше разделена от масата за посетители с плексигласова стена. Телефони нямаше, затворниците комуникираха с любимите си хора и с адвокатите през отворстия в плексигласа, напомнящи дупчиците на слушалката на старовремски телефон.

Ленард Брадли седна пред прозрачната стена и отвори куфарчето си. Постави на масата бележник и писалка „Юнибол“, после зачака. Секундната стрелка на часовника му направи три обиколки на циферблата и започна четвърта, преди резетата да щракнат и вратата към вътрешността на Царството на иглата да се отвори. Брадли вече познаваше всички от охраната. Този беше Макгрегър. Свестен човек. Той водеше под ръка Джордж Холас. Ръцете на Холас бяха свободни, но змиевидната верига, оковаваща глезените му, потракваше по пода. Оранжевият му затворнически гащеризон бе пристегнат с широк кожен колан и когато той седна от своята страна на преградата, Макгрегър прикрепил друга верига за стоманената халка на колана и я свърза с халката зад облегалката на стола. Подръпна я, за да провери дали е заключена, и вдигна за поздрав средния си пръст и показалеца:

— Здравейте, господин адвокат.

— Привет, господин Макгрегър.

Холас не продума.

— Знаете правилото — каза надзирателят. — Днес — колкото желаете. Или колкото можете да изтърпите.

— Да, знам.

По принцип времетраенето на консултациите, които адвокатите даваха на клиентите си, беше ограничено до час. Обаче един месец преди предварително насрочената „екскурзия“ на клиента до масата с форма на буква Y времето за консултации се увеличаваше до деветдесет минути, през които адвокатът и все по-изнервеният му партньор в мъртвешкия танц, регламентиран от държавата, обсъждаха все по-намаляващите опции на осъдения. През последната седмица нямаше ограничение на времето. Въпросното правило важеше както за

близките роднини, така и за адвоката, но съпругата на Холас беше получила развод само седмица след неговото осъждане, а и двамата нямаха деца. Той беше сам на този свят — само Лен Бродли му бе останал, — но изглежда, не му се занимаваше с обжалванията (и с последвалите отлагания), предлагани от Бродли.

Поне до днес.

— *Бъдете спокоен, ще разговаря с вас* — каза на адвоката Макгрегър преди месец след десетминутната консултация, по време на която Холас все повтаряше: „Не, не!“ — *Когато наближи времето, ще дърдори, и още как. Те се страхуват, нали разбирате? Забравят всички дрънканици за това как ще влязат в стаята с инжекциите с вдигната глава и с бодра походка. Започват да осъзнават, че не става въпрос за филм, че наистина ще умрат, и тогава им се прииска да пробват всяка възможност за защита, разрешена от закона.*

Холас обаче не изглеждаше уплашен. Беше дребен, изгърбен човек, восьчноблед, с оредяла коса и с очи, сякаш нарисувани на лицето му. Приличаше на счетоводител (всъщност точно такъв беше в предишния си живот), загубил интерес към числата, които преди му се струваха адски важни.

— Приятно общуване, момчета. — Макгрегър седна на стола в ъгъла, включи айпода и си сложи слушалките. Обаче не изпускаше двамата мъже от поглед. Дупчиците в плексигласа бяха твърде малки, за да се промуши през тях молив, но игла преспокойно можеше да мине.

— Какво мога да направя за теб, Джордж?

Холас не продума. Огледа ръцете си — малки и нежни, които не приличаха на ръце на убиец. После вдигна глава:

— Вие сте свестен човек, господин Бродли.

Бродли толкова се изненада, че не знаеше какво да отговори.

Холас кимна, сякаш адвокатът се беше опитал да възрази.

— Да. Точно така е. Продължихте дори когато дадох ясно да се разбере, че искам да се откажете и да оставите нещата на самотек. Малцина служебни защитници биха го направили. Повечето щяха да кажат: „Добре, твоя воля“ и щяха да се заемат със следващия нещастник, пробутан им от съдията. Вие не постъпихте така. Вие ми казахте какви ходове смятате да предприемете, а когато аз настоях да

не правите нищо, продължихте на своя глава. Ако не бяхте вие, още преди година щях да съм мъртъв.

— Невинаги получаваме каквото искаме, Джордж.

Холас се подсмихна:

— Никой не го знае по-добре от мен. Но имаше и хубави моменти; сега вече мога твърдо да го заявя. Най-вече заради Курника. Обичам да съм там. Обичам вятърът да духа в лицето ми — дори и когато е студено. Обичам мириса на прерийната трева и пълната луна, която се вижда денем на небето. И елените. Понякога се гонят на хълма. Харесват ми. Понякога прихвам, като гледам как си играят.

— Животът може да е хубав. Струва си да се борим за него.

— Да, струва си за живота на някои хора. Не и за моя. Но съм възхитен от начина, по който вие се борихте за него... въпреки всичко. Благодарен съм ви за предаността. Затова ще споделя с вас нещо, което не бих разказал в съда. И защо отказах да се възползвам от обичайните обжалвания... въпреки че не можах да ви попреча да обжалвате от мое име.

— Жалбите, подадени без съгласието на тъжителя, нямат голяма сила в съдилищата в този щат. Същото важи и за по-високите инстанции.

— Освен това си направихте труда да ме посещавате, за което също съм ви благодарен. Малцина биха проявили добрина към човек, осъден за убийство на дете.

Брадли отново се зачуди какво да отговори. През изминалите десет минути Холас беше казал повече, отколкото по време на всичките им срещи през изминалите трийсет и четири месеца.

— Не мога да ви платя, обаче мога да ви кажа защо убих онова дете. Надали ще ми повярвате, но въпреки това ще ви разкажа. Ако желаете да ме изслушате. — Загледа се в адвоката през дупчиците в издраскания плексиглас и се усмихна. — Ще ме изслушате, нали? Защото някои подробности ви смущават. Не направиха впечатление на прокурора, обаче вие ги забелязахте.

— Е... задавам си разни въпроси, да.

— Аз го направих. Притежавах револвер 45-ти калибър и го изпразних в онова момче. Имаше много свидетели и вие сте знаели, че обжалванията ще отложат неизбежното с три години — или с четири, дори с шест, — даже и да бях оказал пълно съдействие. Въпросите,

които си задавате, бледнеят пред факта, че е извършено предумишлено убийство. Нали така?

— Можехме да се позовем на психическо разстройство по време на извършването на престъплението. — Бродли се приведе напред. — Все още е възможно. Не е прекалено късно, дори и сега.

— Пледирването за временна невменяемост рядко успява, господин Бродли.

„Никога няма да ме нарече Лен — помисли си адвокатът. — Дори и след толкова много време. Ще отиде на смърт, наричайки ме господин Бродли.“

— Рядко не означава никога, Джордж.

— Така е, но аз не съм луд сега, не бях луд и тогава. Бях в идеално психично здраве, както бихте се изразили вие. Сигурен ли сте, че искате да чуете онова, което премълчах в съда? Ще ви разбере, ако откажете, но само с това мога да ви се отплатя.

— Разбира се, че искам. — Бродли взе писалката, но така и не си записа нищо. Само слушаше като хипнотизиран думите на говорещия с мек южняшки акцент Джордж Холас.

[1] Герои от комикси на „Марвел“, публикувани в САЩ в периода 1938–1968 г. Слъго (истинското му име е Бърнард Хойстър) — мускулест мъжага, обучен във военни тактики и ръкопашен бой, който е неуязвим нощем. — Б.пр. ↑

2.

Майка ми, която се радвала на добро здраве през целия си кратък живот, умряла от белодробна емболия шест часа след раждането ми. Случило се през 1969. Вероятно смъртта ѝ е била причинена от генетичен дефект, защото била едва на двайсет и две. Баща ми беше осем години по-възрастен от нея. Беше добър човек и добър баща. Беше минен инженер и докато станах на осем, работеше предимно в югозападните райони.

Една домашна помощница пътуваше навсякъде с нас. Казваше се Нона Маккарти, аз ѝ виках мама Нони. Беше чернокожа. Предполагам, баща ми спеше с нея, макар че, когато сутрин се шмугвах в леглото ѝ, тя винаги беше сама. Не ми пукаше нито дали са любовници, нито че тя е чернокожа. Беше мила с мен, приготвяше ми обяд за училище и когато баща ми отсъстваше, ми четеше приказки преди лягане — това ми беше напълно достатъчно. Предполагам, осъзнавах, че положението е необичайно, но въпреки това бях щастлив.

През 1977 заминахме на изток, в Талбот, Алабама, недалеч от Бирмингам. Талбот е военно градче — форт „Джон Хюи“ е там, — но е и възледобивен район. Задачата на баща ми беше да помогне за повторното отваряне на трите мини „Гуд Лък“ и да ги приведе в съответствие с екологичните изисквания, което означаваше да се изкопаят нови шахти и да се проектира канализационна система, която да предотврати замърсяването на водите в района.

Компанията ни предостави къща в приятно предградие. Мама Нони беше доволна, защото баща ми преустрои гаража в двустаен апартамент за нея. Предполагам, за да са заедно, без да дават повод за много сплетни. През почивните дни му помагах с ремонта, като му носех дъски и каквото още му беше необходимо. Хубави времена бяха тогава. Задържах се в местното училище цели две години — достатъчно, за да завържа приятелства и да почувствам някаква стабилност.

Сприятелих се и с едно съседско момиче. Ако бяхме герои в телевизионен сериал или в разказ в женско списание, щяхме да се целунем за първи път в къщичката сред клоните на някое дърво, да се влюбим един в друг и да отидем заедно на бала по случай завършване на прогимназията. Само че това нямаше да се случи с мен и Марли Джейкъбс. И то поради две причини.

Първо, татко ме предупреди, че няма да се задържим дълго в Талбот. Добави, че няма нищо по-гадно от това да подхранваш фалшиви надежди у дете. Можеше да посещавам прогимназията „Мери Дей“ в пети, дори и в шести клас, но накрая ангажиментите му към „Гуд Лък“ щяха да приключат и щяхме да отпътуваме някъде. Може би щяхме да се върнем в Тексас или в Ню Мексико; може би щяхме да заминем в Западна Вирджиния или в Кентъки. Приемах го, мама Нони — също. Баща ми ръководеше живота ни, беше добър с нас и ни обичаше. Според скромното ми мнение надали можехме да мечтаем за повече.

Втората причина беше свързана с Марли. Тя беше... сега наричат подобни хора „умствено изостанали“, но по онова време съседите казваха, че е чалната. Може би думата ще ви се стори гадна, господин Брадли, но май е точна. Поетична дори. Тя виждаше света по особен начин, сякаш всичко около нея не беше на фокус. Понякога (дори често) така е по-добре. Отново според скромното ми мнение.

Започнахме се в трети клас, когато Марли вече беше на единайсет. Мина и в четвърти, но по милост, за да продължи напред. По онова време така се процедираше в градчета като Талбот. Не че тя беше селският идиот. Умееше да чете, макар и трудно, можеше и да сборува криво-ляво, но изваждането не ѝ беше по силите. Опитвах се да ѝ обясня по достъпен начин простите правила на аритметиката, изпробвах какво ли не, обаче тя не вдяваше.

Не се целунахме за първи път в къщичка в клоните на дърво — всъщност никога не се целунахме, — но винаги се държахме за ръце сутрин на път за училище и на връщане следобед. Предполагам, че сме изглеждали адски комично, защото аз бях дребен, а тя — поне с десет сантиметра по-висока от мен, да не говорим, че вече имаше малки цици. Всъщност Марли настояваше да се държим за ръце, но няхах нищо против. Няхах нищо против и че е чалната. След време вероятно щях да имам, обаче бях само на девет, когато тя умря, а на тази възраст

децата приемат всичко за даденост. Мисля, че Марли беше благословена. Ако всички на този свят са смахнати, дали щеше да има войни? Щеше да има, ама друг път.

Ако живеехме малко по-далеч от училището, с Марли щяхме да пътуваме с автобус. Но тъй като „Мери Дей“ бе само на шест-седем пресечки от къщите ни, ходехме дотам пеш. Мама Нони ми подаваше раницата с обяда, приглаждаше буйния ми перчем, казваше ми да се държа прилично и ме изпращаше до вратата. Марли чакаше пред дома си — носеше рокля или дълга туника, косата ѝ беше сплетена на плитки, украсени с панделки, стискаше под мишница кутията си за храна. Все още ми е пред очите тази кутия. На нея бе изобразен Стив Остин от телевизионния сериал „Човек за шест милиона долара“^[1].

Майка ѝ стоеше на прага и ми кимваше: „Привет, Джорджи“ аз ѝ отговарях: „Здравейте, госпожо Джейкъбс“. Тя ни заръчваше да сме послушни, Марли казваше, че винаги сме послушни, после ме хващаше за ръката и тръгвахме по тротоара. Първите няколко пресечки бяхме сами на улицата, после започваха да прииждат другите деца от Рудолф Ейкърс. В този квартал живееха много семейства на военни, защото беше евтино, а и форт „Хюи“ беше само на осем километра на север по шосе 78.

Повтарям, сигурно сме изглеждали комично: дребосъкът с раница на гърба, хванал за ръка върлинестото момиче, чиято кутия за храна с изображение на Стив Остин се удря в ожуленото му коляно, — но не си спомням някой да ни се е присмивал. Вероятно са ни вземали на мезе — все пак хлапетата са си хлапета, — но дори и да е било така, не възникваха сериозни проблеми. Понякога момчетата ми подвикваха: „Здрасти, Джордж, искаш ли да поиграем бейзбол след училище“, а момичетата казваха на Марли: „Хей, много са ти красиви панделките“. Не помня някой да се е държал зле с нас. Не и преди появата на лошото момченце.

Веднъж Марли не излезе от училище веднага след часовете. Сигурно е било малко след деветия ми рожден ден, защото носех подаръка си от мама Нони — дървена хилка с привързано към нея гумено топче. Играчката не изкара дълго — удрях твърде силно и топчето се скъса, — но през онзи ден беше у мен и аз пробвах различни удари, докато чаках Марли. Никой не ме *принуждаваше* да я чакам, правех го по свое желание.

Най-сетне тя излезе, обляна в сълзи. Лицето ѝ беше зачервено, от носа ѝ течеха сополи. Попитах я какво е станало, а тя отвърна, че кутията ѝ за храна е изчезнала. След като обядвала, както винаги я оставила на рафта в гардеробчето до розовата кутия на Кати Морс с лика на куклата Барби, но след последния звънец не я намерила в гардеробчето. Твърдеше, че някой я е *откраднал*.

Предположих, че някой е преместил кутията и на следващия ден тя ще е на мястото си. Казах на Марли да не се тръшка, защото е заприличала на плашило.

Мама Нони винаги проверяваше дали съм си взел носна кърпичка, но аз си бършех носа в ръкавите като другите момчета, защото смятах, че само женчовците ползват носни кърпички. Ето защо кърпата ми бе съвсем чиста и старателно сгъната, когато я извадих от задния си джоб, за да избърша сополите на Марли. Тя престана да плаче, усмихна се и каза, че я е гъдел. После ме хвана за ръката и както обикновено тръгнахме към къщи — по пътя Марли не престана да дърдори. Нямах нищо против, защото беше забравила проклетата кутия за храна.

Скоро съучениците ни се разпръснаха из съседните улици, макар че още ги чувахме как се смеят и лудуват по пътя за Рудолф Ейкърс. Както обикновено, Марли дрънкаше каквото ѝ дойде на ум. Аз само кимах и промърморвах „да“ или „ъхъ“, докато си мислех как веднага щом се прибера, ще нахлузя стария си кадифен панталон и ако мама Нони няма задачи за мен, ще си взема бейзболната ръкавица и ще изтичам до игрището на Оук Стрийт, за да се включа в ежедневния мач, продължаващ, докато майките не започнеха да ни викат за вечеря.

Внезапно чухме някой да крещи от другата страна на Скул Стрийт. Всъщност приличаше по-скоро на рев на магаре, отколкото на човешки глас:

— ДЖОРДЖ И МАРЛИ СА НА ДЪРВОТО И СЕ ЦЕ-ЛУУУ-ВАТ! *

Спряхме се. До един храст стоеше някакво момченце. Не го бях виждал преди — нито в „Мери Дей“, нито другаде. Беше шишкаво и високо около метър и четирийсет. Носеше сив панталон до коленете и зелен пуловер на оранжеви райета, доста опънат на гърдите и на корема му. На главата му се мъдреше шапка без периферия — от онези, тъпите, с пластмасова перка отгоре.

Лицето му беше пухкаво като на детенце, но и някак грубовато. Косата му — противно рижава, на цвят като райетата на пуловера — стърчеше над ушите му, напомнящи дръжки. Носът му приличаше на копче, над него грееха най-ярките зелени очи, които някога съм виждал. Устата му беше като на купидонче, устните му бяха яркочервени, сякаш се бе наклепал с червилото на майка си. Оттогава много пъти съм виждал рижи типове с червени устни, но не и толкова червени като на лошото момченце.

Стояхме и се блещехме в него. Бърборенето на Марли секна. Тя носеше очила с елипсовидни розови рамки, зад тях ококорените ѝ очи изглеждаха неестествено големи.

Момченцето — навярно беше на не повече от шест-седем години — сви червените си устни и замляска така, все едно се целуваше. После опря длани в задника си и започна да поклаща срещу нас.

— ДЖОРДЖ И МАРЛИ СА НА ДЪРВОТО И СЕ ЧУУУ-КАТ! — Ревеше като магаре. Ние го зяпахме като втрещени. Момченцето се ухили гадно и се провикна: — Слагай си презерватив, като я чукаш, че да не се пръкнат дебили като нея.

Изкрещях му да си затваря плювалника.

— Иначе какво?

— Иначе аз ще ти го затворя! — креснах.

Като нищо щях да го спускам от бой. Баща ми щеше да побеснее, ако разбере, че съм заплашвал с бой момче, което е по-малко от мен, но от друга страна, хлапето не биваше да говори такива неща. Изглеждаше като момченце, обаче бълваше мръсотии като хамалин.

— Да го духаш — озъби ми се и се скри зад храста.

Мислех да изтичам след него, но Марли ме държеше за ръката — стискаше я толкова силно, че изпитвах болка.

— Това момче не ми харесва — промърмори.

Аз отвърнах, че също не го харесвам, но хич да не ни пука — да се прибираме и да го забравим.

Но още преди да сме направили и крачка, момченцето се показа иззад храста; държеше кутията за храна на Марли с lika на Стив Остин. Вдигна я и извика:

— Да си загубила нещо, смотанячко? — И се засмя, при което лицето му се сбръчка и заприлича на свинска муцуна. Подуши кутията

и добави: — Предполагам, че е твоя, защото мирише на путка. На малоумна путка.

— Дай ми я, моя е — изкрещя Марли и пусна ръката ми. Опитвах се да я задържа, но дланите ни бяха потни и не успях.

— Ела да си я вземеш. — Хлапетото се престори, че ѝ подава кутията.

Преди да ви обясня какво стана после, трябва да ви разкажа за госпожа Пекъм. Тя беше учителка на първокласниците в „Мери Дей“. Не ми беше преподавала, защото първи клас изкарах в Ню Мексико, но повечето деца от Талбот, включително Марли, бяха учили при нея и всички я обичаха. Аз също я обичах, въпреки че я познавах само от игрището, където тя ни надзираваше през междучасията. Когато играехме кикбол момчета срещу момичета, госпожа Талбот винаги бе питчър на момичешкия отбор. Понякога хвърляше топката зад гърба си и всички се скъсваха от смях. Беше от учителите, които помниш дори след четирийсет години, защото беше мила и весела, но и можеше да свие сърмите дори на най-палавите деца.

Тя имаше голям стар буик „Роудмастър“, небесносин на цвят, а ние ѝ викахме Туткавата Пекъм, защото никога не караше с повече от петдесет километра в час. Винаги седеше зад волана изпъната и с присвити очи. Разбира се, виждахме я да шофира само в квартала, който се водеше училищна зона, но се обзалагам, че караше по същия начин и по шосе 78. Дори и по междуцатската магистрала. Беше внимателна и предпазлива. Никога не би наранила дете, камо ли нарочно.

Марли изтича на улицата да си вземе кутията. Лошото момченце се изкикоти и я запрати към нея. Кутията падна на асфалта и се отвори. Термосът се изтърколи навън. Забелязах небесносиния буик и подвикнах на Марли да внимава, но не се разтревожих, защото знаех, че зад волана е Туткавата Пекъм. Да не говорим, че колата беше на една пресечка от нас и както винаги пълзеше едва-едва.

— Ти ѝ пусна ръката, така че сега вината е твоя — заяви хлапетото. Гледаше ме и се хилеше, разтегнатите му устни разкриваха малките му зъби. Добави: — Нищо не можеш да задържиш, духач такъв. — Изплез ми се и издаде звук, все едно пърдеше. После пак се скри зад храста.

По-късно госпожа Пекъм каза, че педалът на газта ѝ заял. Не знам дали полицаите ѝ повярваха, или не. Знаем само, че тя никога повече не преподава в „Мери Дей“.

Марли се наведе, вдигна термоса и го разклати. Нещо изтрака.

— Счупен е — простена тя и се разплака. Отново се наведе, този път за да вземе кутията, и тогава явно педалът на газта е заял, защото буикът с ръмжене се понесе напред. Приличаше на вълк, видял зайче. Марли се беше вцепенила — с едната си ръка притискаше кутията към гърдите си, в другата държеше счупения термос. Видя приближаващата се кола, но не помръдна.

Вероятно можех да я блъсна встрани и да я спася. Може би, ако бях слязъл на платното, колата щеше да помете и мен. Нямам представа какво щеше да стане, защото, също като Марли, се бях вцепенил. Стоях като ударен от гръм. Не помръднах дори когато колата я удари. Само проследих с поглед как Марли полетя нагоре и падна на горката си болна глава. Веднага след това чух писъци. Пищеше госпожа Пекъм. Слезе от колата, падна, изправи се и макар че коленете ѝ кървяха, се спусна към лежащата на улицата Марли, под чиято глава се бе образувал кървав ореол. Аз също се затичах натам. Когато приближих, погледнах встрани. Зад храста нямаше никого.

[1] Американски телевизионен сериал, излъчван в периода 1974–1978 г., за бивш астронавт (полковник Стив Остин) с бионични импланти, работещ за измислена правителствена организация. Сценарият е по романа на Мартин Кейдин „Киборг“. — Б.пр. ↑

[1] Популярна закачлива детска песничка: „Еди-кой си и еди-коя си са на дървото и се целуват. Първо идва любовта, после бракът, накрая бебе в люлка проплаква.“ — Б.пр. ↑

3.

Холас млъкна и закри лицето си с длани. След малко ги отмести.

— Добре ли си, Джордж? — попита Бродли.

— Само съм жаден. Не съм свикнал да говоря толкова много. На смъртниците рядко им се случва да водят дълги разговори.

Адвокатът махна на Макгрегър. Надзирателят свали слушалките и се изправи:

— Приключихте ли, Джордж?

Холас поклати глава:

— Има още много.

— Клиентът ми иска вода, господин Макгрегър — намеси се Бродли. — Може ли една чаша?

Макгрегър отиде до вратата на помещението за наблюдение и каза нещо в интеркома. Бродли се възползва от паузата и попита Джордж голямо ли е било училището „Мери Дей“.

Холас сви рамене:

— Малък град, малко училище. Във всички паралелки от първи до шести клас имаше най-много сто и петдесет деца.

Вратата на стаята за наблюдение се отвори. Появи се ръка, държаща картонена чаша. Макгрегър я взе и я занесе на Холас, който отпи жадно и благодари.

— Няма защо. — Надзирателят отново седна на стола, сложи си слушалките и се заслуша в музиката.

— А момченцето... лошото момченце е било рижаво? Така ли?

— Косата му беше като оранжева неоновата табела.

— Значи, ако е учило в „Мери Дей“, щеше да го познаваш, нали?

— Да.

— Обаче не ти е било познато и то не те е познавало.

— Точно така. Не го бях виждал преди и никога повече не го видях.

— Тогава как се е озовала у него кутията на момичето?

— Нямам представа. Но има един още по-важен въпрос.

— Какъв, Джордж?

— Как така изчезна безследно. Беше зад храста, после — хоп! — сякаш се изпари. Отстрани имаше само ливади. Нямахте къде да се скрие.

— Джордж?

— Да?

— Сигурен ли си, че си видял това момче?

— Кутията на Марли, господин Брадли, беше на улицата.

„В това не се съмнявам — помисли си адвокатът и почука с писалката по бележника си. — Естествено, че е била там, ако Марли я е носела. Има обаче и друга възможност (гадна мисъл, но гадните мисли са неизбежни, когато слушаш измислената история на детеубиец) — *ти* си взел кутията ѝ за храна, Джордж. Може би си я грабнал от ръцете на Марли и си я хвърлил на улицата, за да подразниш «приятелката» си.“

Брадли вдигна глава и по изражението на клиента си разбра — онзи е прочел мислите му като в отворена книга. Усети, че по лицето му избива червенина.

— Желаете ли да чуете останалото? Или вече размислихте?

— Не, не — отвърна Брадли. — Моля те, продължи. Холас допи водата и продължи да разказва.

4.

Повече от пет години сънувах лошото момченце с морковена коса и с шапка с перка, накрая сънищата престанаха. Накрая стигнах до извода, до който вероятно сте стигнали и вие, господин Бродли, — че е било нещастен случай: педалът за газта на буика наистина е заял, както става понякога, и че ако там наистина е имало момче, което е дразнело Марли... е, хлапетата понякога са жестоки, нали?

Баща ми приключи с ангажиментите си към компанията „Гуд Лък“ и се преместихме в източния район на Кентъки, където той се зае с подобна работа, само че в по-голям мащаб. Вероятно знаете, че там има много мини. Живяхме в град Айрънвил достатъчно дълго, за да завърша местната гимназия. Втората година на шега се записах в театралния кръжок. Какъв майтап! Стеснително хлапе като мен, което си изкарва прехраната, попълвайки данъчни декларации на малки фирми и на вдовици, да играе в „Без изход“ на Сартр? Все едно бях Уолтър Мити^[1]!

Но аз го правех и бях добър. Всички бяха на това мнение. Дори ми мина през ума, че бих могъл да направя кариера като актьор. Давах си сметка, че никога няма да ми възложат главна роля, но все някой трябва да играе икономически съветник на президента, помощник на злодея или механик, когото убиват почти в началото на филма. Знаех, че ще се справя с подобни роли и вярвах, че не е изключено да ме вземат в някоя театрална трупа. Заявих на баща ми, че искам да уча актьорско майсторство в колеж. Той каза:

— Чудесно, давай, само си измисли и резервен вариант.

Записах се в Питсбъргския университет: първата ми специалност беше „Театрално изкуство“, а втората — „Бизнесадминистрация“.

Първата постановка, в която участвах, беше комедията на Оливър Голдсмит „Тя се унижава, за да победи“, тогава се запознах с Вики Абингтън. Аз играех Тони Лъмпкин, а тя — Констанс Невил. Беше красива, с буйна къдрава руса коса, слабичка и много чувствителна. Твърде красива беше за мен, така си мислех, но в крайна

сметка събрах кураж да я помоля да излезем на кафе. Така започна всичко. Киснехме часове наред в закусвалнята „Нордис“ в кампуса и тя постепенно сподели с мен всичките си тревоги, свързани най-вече с властната ѝ майка, и амбициите си, свързани с театъра — мечтаеше да играе в сериозни постановки на голяма сцена в Ню Йорк. Преди двайсет и пет години още се поставяха сериозни театрални творби.

Знаех, че получава хапчета от здравния център в Нордънбърг — страдаше или от тревожно разстройство, или от депресия, или и от двете, но си мислех: „Сигурно причината е, че е амбициозна и креативна. Вероятно повечето известни актьори и актриси гълтат подобни хапчета. Вероятно Мерил Стрийп ги взема или ги е вземала, преди да стане известна с ролята си в «Ловецът на елени».“ И знаете ли какво? Вики имаше страхотно чувство за хумор, което май е нетипично за красивите жени, особено за онези, страдащи от нервно разстройство. Умееше да се надсмива над себе си и често го правеше. Казваше, че само това ѝ помага да запази разсъдъка си.

Бяхме одобрени за ролите на Ник и Хъни в „Кой се страхува от Вирджиния Улф“ и дори получихме подобри отзиви от „колегите“, които играеха Джордж и Марта. Оттогава престанахме да бъдем само приятели, които си пият заедно кафето, а станахме двойка. Понякога се натискахме на някое скришно място в кампуса, обаче „заниманията“ ни често приключваха със сълзи — Вики започваше да се тръшка, че не е достатъчно талантилива и че ще се провали в актьорството, както е предрекла майка ѝ. Една вечер след прослушването за „Смъртоносен капан“ (бяхме в първи курс) правихме секс. За пръв и за последен път. Тя каза, че ѝ било много хубаво, но се усъмних в думите ѝ. Явно не ѝ беше харесало, защото не пожела да повторим.

През лятото на две хилядната година останахме в кампуса, защото на откритата сцена в парк Фрик щеше да бъде поставен мюзикълът „Музикантът“, а режисьор щеше да е самият Манди Патинкин^[2].

С Вики се явихме на прослушването. Изобщо не бях притеснен, защото не очаквах да ми дадат роля, но за Вики този спектакъл се беше превърнал във фиксидея. Тя го наричаше „първата ми стъпка към звездната кариера“ — уж на шега, но не съвсем. Привиквах ни на групи по шест човека, като всеки държеше табелка, посочваща от коя роля се интересуваме най-много. Вики трепереше като лист, докато

чакахме пред репетиционната. Прегърнах я през раменете и тя се поуспокои. Беше толкова бледа, че гримът ѝ приличаше на маска.

Влязох в залата и подадох табелката си, на която бях написал „Кмет Шин“ (защото беше най-малка роля), но не щеш ли, получих главната — на Харолд Хил, чаровния измамник. Вики се пробва за Мариан Пару — библиотекарката, която дава уроци по пиано. Главната женска роля. „Прочете си добре текста — помислих си, — не идеално, но добре.“ После дойде ред на песента.

Тази песен беше коронният номер на Мариан. Става въпрос за много проста и нежна песничка, наречена „Лека нощ, мой Някой си“. Беше ми я пяла акапелно пет-шест пъти и я изпълняваше прекрасно — беше мила и тъжна, изпълнена с надежда. Но на прослушването се провали с гръм и трясък. Като я слушах, ми идваше да стисна юмруци и да си запуша ушите. Не можа да хване верния тон и се наложи два пъти да започва отначало. Забелязах, че Патинкин губи търпение и в това нямаше нищо чудно, защото отвън чакаха още десетина момичета. Пианистката, която акомпанираше, няколко пъти забели очи. Идеше ми да я цапардосам по тъпата конска физиономия.

Най-после Вики приключи — отново трепереше като лист. Господин Патинкин ѝ благодари. Тя също му благодари — много учтиво, — после избяга. Настигнах я, преди да напусне сградата, и ѝ казах, че се е представила чудесно. Тя се усмихна, благодари ми и добави, че двамата много добре знаем истината. Обясних ѝ, че ако господин Патинкин е големият професионалист, за какъвто минава, ще пренебрегне нервността ѝ и ще прозре, че от нея ще излезе талантива актриса. Вики сви рамене и заяви, че съм най-добрият ѝ приятел. Освен това щяло да има и други прослушвания. Следващият път непременно щяла да вземе валиум. Притесняваше се обаче да не би лекарството да промени гласа ѝ, някои медикаменти действали така. После се засмя и добави, че по-трагично от днес няма как да се получи. Предложих да я черпя сладолед в „Нордис“. Тя се съгласи и тръгнахме към закусвалнята.

Вървахме по тротоара, хванати за ръце, което ми напомни как навремето отивах и се връщах от училище с Марли Джейкъбс. Едва ли тези мисли са го призовали, но нищо чудно да са. Не съм сигурен. Знам само, че нощем, когато лежа буден в килията си, понякога размишлявам по този въпрос.

Предполагам, че настроението ѝ се беше пооправило, защото заобяснява, че ще изиграя чудесно ролята на професор Хил, изведнъж някой се провикна от отсрещния тротоар. Всъщност не беше провикване, а магарешки рев.

— ДЖОРДЖ И ВИКИ СА НА ДЪРВОТО И СЕ ЧУУУ-КАТ!

Беше то. Лошото момченце. Същият къс панталон, същият пуловер, същата рижава коса, стърчаща изпод шапката с пластмасова перка отгоре. Повече от десет години бяха изминали от последната ни среща, но хлапето си беше същото, изобщо не се беше променило. Сякаш се бях върнал назад във времето, само че до мен беше Вики Абингтън, а не Марли Джейкъбс, и се намирахме на Рейнолдс Стрийт в Питсбърг, а не на Скул Стрийт в Талбот, Алабама.

— Това пък какво беше? — сепна се Вики. — Познаваш ли това хлапе?

Какво можех да ѝ отговоря? Мълчах като пън. Толкова се бях шашнал, че дори не можех да си отворя устата.

— Ти си скапана актриса, а пеенето ти е още по-скапано! — изрева хлапакът. — ГАРГИТЕ пеят по-добре от теб! И си грозна! ГРОЗОТИИИИ! ГРОЗОТИЯТА ВИКИИИИ!

Тя притисна длани до устните си. Помня как се беше ококорила и очите ѝ отново се наливаха със сълзи.

— Що не му врътнеш една свирка? — изкрещя изчадието. — Само така грозна, бездарна путка като теб би могла да получи роля!

Хвърлих се към него. Само дето се чувствах нереално, сякаш сънувах. Беше късен следобед и движението по Рейнолдс Стрийт беше натоварено, но аз не забелязвах колите. Вики обаче беше нащрек. Хвана ме за ръката и ме дръпна назад. Мисля, че ми спаси живота, защото секунда по-късно покрай мен профуча грамаден автобус, чийто шофьор бясно натискаше клаксона.

— Недей — прошепна тя. — Не си струва, който и да е той.

Зад автобуса се движеше камион и когато двете превозни средства отминаха, видях как хлапето тромаво се затича по улицата и телесата му се разтресоха. Преди да завие в пряката, се обърна към нас, смъкна си панталона и се надупи.

Вики седна на една пейка, аз се настаних до нея. Отново ме попита кой е този, а аз ѝ казах, че не знам.

— Тогава откъде знае имената ни?

— Не знам — повторих.

— Е, за едно беше прав. Ако искам роля в „Музикантът“, трябва да се върна и да направя свирка на господин Манди Патинкин. — После отметна глава и се засмя — този път съвсем искрено, от сърце. — Видя ли му грозния задник? Като две кифли, готови за фурната!

Думите ѝ ме изтръгнаха от вцепенението.

Прегърнахме се, притиснахме една до друга главите си и се закискахме. Мислех, че всичко е наред, но всъщност (човек не може да прецени на момента) бяхме изпаднали в истерия. Аз — защото бях видял същото момченце, което отрови живота ми преди много години, Вики — защото му беше повярвала, че е некадърна актриса, а дори и да не е, никога няма да преодолее нервността си дотолкова, че да го покаже.

Изпратих я до Фъджи Ейкърс — голямата жилищна сграда, където наемателите бяха предимно млади жени. Тя ме прегърна и отново повтори, че от мен ще излезе чудесен Харолд Хил. Нещо в изказа ѝ ме разтревожи, затова я попитах дали е добре.

— Разбира се, че съм добре, глупчо — отговори и се затича по алеята. Тогава за последен път я видях жива.

След погребението поканих на кафе Карла Уинстън, защото беше единственото момиче от Фъджи Ейкърс, с което Вики дружеше. Наложих се да прелея кафето ѝ в стъклена чаша, защото ръцете ѝ трепереха толкова силно, че имаше опасност да го изплиска и да се изгори. Карла не беше само съкрушена, а обвиняваше себе си за случилото се. Също както госпожа Пекъм се чувстваше виновна за смъртта на Марли.

През онзи фатален следобед видяла Вики да седи пред телевизора във фойето и да се взира в екрана. Само дето апаратът бил изключен. Приятелката ѝ изглеждаше отнесена и потисната. Била я виждала в подобно състояние и преди, когато е объркала бройката на хапчета си и поредността на вземането им. Подхвърлила ѝ, че няма да е зле да отиде на преглед в студентската поликлиника. Вики отговорила, че е имала тежък ден, но скоро ще се оправи.

— Срецнах едно гадно хлапе — добавила. — Първо се провалих на прослушването, после се появи онова момче и взе да ми се подиграва.

— Лоша работа — изкоментирала Карла.

— Джордж го позна. Твърдеше обратното, но явно ме излъга. Да ти кажа ли какво си мисля?

— Разбира се — отвърнала Карла и си каза, че приятелката ѝ сигурно е прекалила с хапчета или се е надрусала, или и двете.

— Мисля, че Джордж е подкокоросал хлапето. Искал е да се пошегува с мен. А когато е видял, че съм разстроена, е съжалил и се е опитал да накара изродчето да млъкне. Само че онова не млъкваше.

Карла възрази:

— Глупости, Вики. Джордж не би ти се подиграл за издънката на прослушването. Той те обича.

— Кретенчето беше право. По-добре да се откажа.

Прекъснах Карла и ѝ казах, че нямам нищо общо с момчето. Тя кимна — било ѝ пределно ясно, знаела, че съм добър човек и че държа на Вики. После се разрида:

— Аз съм виновна, а не ти. Видях, че ѝ е кофти, но не предприех нищо. И... знаеш какво стана. Стана по моя вина, защото тя имаше намерение да го направи. Сигурна съм.

Карла оставила Вики във фоайето и се качила в стаята си да учи. След няколко часа отишла да нагледа приятелката си.

— Предположих, че ще иска да излезе и да си вземе нещо за хапване. Или, ако ефектът от хапчетата е отслабнал, да пийне чаша вино. Само че не беше в стаята си. Потърсих я и във фоайето, но и там я нямаше. Две момичета гледаха телевизия, едното каза, че преди малко зърнало Вики да слиза по стълбите. Вероятно отивала в пералнята, защото носела някакви чаршафи.

Карла се разтревожила, интуицията сякаш ѝ подсказвала, че нещо не е наред. Слязла в пералното помещение, но там нямало никого, нито една машина не работела. В съседство се намирал килерът, където момичетата държали багажа си. Карла чула шум и когато влязла, видяла Вики с гръб към нея, стъпила върху купчина куфари. Била направила въже, като завързала един за друг два чаршафа. Единият край бил омотан около шията ѝ като клуп, другият бил пристегнат за минаващата под тавана тръба.

Обаче куфарите били само три, а импровизираното въже било прекалено дълго. Ако наистина искала да се самоубие, щяла да използва един чаршаф и да изправи единия куфар. Било е репетиция...

— Не си била сигурна — прекъснах я. — Не си знаела колко хапчета е изпила, нито колко замъглен е бил умът ѝ.

— Знам какво видях! Ако беше скочила на пода, примката нямаше да се стегне. Тогава обаче не се замислих. Бях твърде изплашена и само изкрещях името ѝ.

Вики се стреснала, загубила равновесие и политнала напред. Куфарите се разлетели зад нея.

— Щеше да падне по корем — продължи Карла, — обаче импровизираното въже беше твърде късо. Въпреки това щеше да оживее, ако чаршафите се бяха развързали, само че това не се случи. Примката се стегна от тежестта ѝ. Чух как вратът ѝ се прекърши. Звукът беше ужасяващ. И... и аз съм виновна за смъртта ѝ.

Разрида се безутешно.

Изведох я от кафенето и я придружих до автобусната спирка. Непрекъснато ѝ повтарях, че няма вина, и накрая тя престана да плаче. Дори неохотно се усмихна и промълви:

— Много си убедителен, Джордж.

Не ѝ казах (защото нямаше да ми повярва), че убедителността ми се дължи на абсолютна увереност.

[1] Главният герой в прочутия разказ на Джеймс Търбър (написан през 1939 г.) „Тайният живот на Уолтър Мити“, по който е заснет едноименният филм. Уолтър е мечтател, живеещ в свой измислен свят. По силата на обстоятелствата той се впуска в приключение, което ще надмине дори най-невъзможните му фантазии. — Б.пр. ↑

[2] Мандел „Манди“ Брус Патинкин — американски театрален и кинорежисьор, телевизионен актьор и певец, носител на много престижни награди, включително три „Златен глобус“. Известни продукции с негово участие са „Рагтайм“, „Принцесата булка“, „Извънземна нация“, „Престъпни намерения“ и др. — Б.пр. ↑

5.

— Лошото момченце преследваше хората, които обичах — обясни осъденият.

Брадли кимна. Очевидно Холас го вярваше и ако беше разказал тази история по време на процеса, може би щеше да получи доживотна присъда, а не квартира в Царството на иглата.

Версията му надали щеше да се стори съвсем убедителна на съдебните заседатели, но поне щеше да им даде основание да не му дадат най-тежката присъда. Сега май беше твърде късно. Искането за отлагане на екзекуцията, базирано на историята на Холас за лошото момченце, щеше да изглежда като хващане за сламка. Човек трябваше да чуе историята и да види изражението на осъдения, да чуе искреността в гласа му, за да му повярва.

Осъденият го гледаше през леко замъгления плексиглас и леко се усмихваше. След няколко секунди отново заговори:

— Онова момче не бе само лошо — беше ненаситно. Все искаше да получи две неща на цената на едно. Един мъртвец и един жив, който да се пече на бавния огън на вината.

— Сигурно си убедил Карла — подхвърли Брадли. — Все пак се е омъжила за теб.

— Всъщност тя така и не повярва на историята за лошото момченце. Иначе щеше да идва в съда и още щяхме да сме женени. — Холас невъзмутимо се втренчи в Брадли през преградата. — И щеше да се радва, че съм го убил.

Седящият в ъгъла Макгрегър погледна часовника си, махна слушалките и стана:

— Не ви пришпорвам, господин адвокат, но вече е единайсет и трийсет и клиентът ви трябва да се върне в килията за обедната проверка.

— Какво пречи да го проверите тук? — попита Брадли... но учтиво. Не биваше да подклажда лошотията на Макгрегър, защото, макар да беше от свестните, със сигурност в него имаше и немалко

лошотия. Беше задължителна за хората, надзираващи престъпници. — Та нали е пред очите ви.

— Правилата са си правила — обяви надзирателят и вдигна ръка, сякаш да попречи на Бродли да възрази, макар че адвокатът нямаше такова намерение. — Знаем, че ви се полага неограничено време, тъй като датата му приближава, затова предлагам да изчакате. Ще го доведе обратно след проверката. Обаче той ще пропусне обяда си, вие — също.

Двамата се загледаха в Макгрегър, който отново седна и си сложи слушалките. Холас се извърна към плексигласовата преграда и широко се усмихна:

— Вероятно вече се досещате какво стана после. Макар и да имаше някаква представа, Бродли скръсти ръце върху празната страница от бележника и каза:

— Защо все пак не ми разкажеш?

6.

Отказах се от ролята на Харолд Хил и напуснах театралния кръжок. Бях загубил желание да се занимавам с актьорство. През последната година в университета наблегнах на курсовете за бизнес и най-вече на счетоводството, както и на връзката си с Карла Уинстън. Оженихме се веднага след дипломирането. Татко ми беше шафер. След три години почина.

Една от мините, за които отговаряше, беше в град Луиза, намиращ се близо Айрънвил, където той живееше с Нона Маккарти — мама Нони, неговата „икономка“. Мината се наричаше „Феър Дийп“. Един ден станало срутване във втората галерия на около седемдесет метра дълбочина. Нищо сериозно, всички миньори останали невредими, но баща ми слязъл в галерията заедно с двама души от ръководството, за да огледа пораженията и да прецени след колко време работата ще бъде възобновена. Така и не излязъл. И тримата останали под земята.

— Онова момче продължава да се обажда — оплака ми се покъсно мама Нони. Беше хубава жена, но след смъртта на баща ми лицето и шията ѝ се набръчкаха, напълня, вече имаше двойна брадичка. Започна да си тътри краката и се прегърбваше, когато някой влезеше в стаята, сякаш се страхуваше да не я ударят. Тази промяна не се държеше на смъртта на баща ми, а на проклетото момченце.

— Продължава да се обажда. Нарича ме черна кучка, но на мен не ми пука. Казвали са ми и по-гадни неща, затова не се впрягам. Знаеш ли какво ме тормози? Твърдението му, че нещастieto се е случило заради подаръка, който направих на баща ти. Заради онези ботуши. Не може да е вярно, нали, Джорджи? Сигурно има друга причина. Няма как да не си е обул филцовите калцуни. Не би забравил да ги обуе върху ботушите след свличане в шахтата, дори и след наглед лек инцидент.

Съгласих се, но виждах, че съмнението я разяжда като киселина.

Ботушите бяха марка „Трейлман Спешълс“. Тя му ги подари за рождения ден, няма и два месеца преди експлозията във „Феър Дийп“. Сигурно се бе изръсила триста долара, но ботушите си струаха всеки цент. Бяха високи до коленете, изработени от фина като коприна, но много здрава кожа. Човек можеше да ги носи цял живот и да ги завещае на сина си. Бяха от онези, подкованите, и от кабарите хвърчаха искри при стъпване върху повърхности от стомана или камък.

Баща ми никога не би обул подковани ботуши в мина, където вероятно има метан или газ гризу, и не казвайте, че може да е забравил, защото с другите двама носели противобази и кислородни бутилки. Дори и да е обул ботушите, мама Нони беше права — щеше да нахлузил върху тях калцуните. Нямахме нужда да ѝ го казвам, тя много добре знаеше колко внимателен е той. Но дори и най-шантавата идея може да си проправи път в съзнанието ти, ако си самотен, тъжен и някой непрекъснато ти набива в главата едно и също. Коварната мисъл се загнездва като червей, снася яйцата си и много скоро в мозъка ти плъзват личинки.

Посъветвах я да си смени номера и тя ме послуша, обаче изродчето научи новия номер и продължи да ѝ звъни — обяснявало ѝ как баща ми е забравил, че е с подковани ботуши и че от кабарите е хвъркнала искра, която е причинила взрив.

— Нямахме да се случи, ако не бе му подарила тези ботуши, тъпа черна кучко — така ѝ казвал, вероятно я е тормозело с още по-гадни неща, каквито тя се срамуваше да сподели с мен.

Накрая се отказа от телефона. Настоявах, че не може без телефон, защото живее сама, но тя държеше на своето. Каза ми:

— Понякога се обажда посред нощ, Джорджи. Нямах представа какво е да лежиш буден, да чуваш звънящия телефон и да знаеш, че е онова чудовище. Защо родителите му позволяват да върши такива безобразия?

— Изключвай го от контакта през нощта — посъветвах я.

— Изключвам го, но пак звъни.

Казах ѝ, че си въобразява. Насилвах се да си повярвам, обаче не ми се удаваше, господин Бродли. След като изродчето се беше докопало до кутията за храна на Марли и беше разбрало за провала на Вики на прослушването и за ботушите „Трейлман Спешълс“ — *да не говорим, че годините си минаваха, а то не се променяше*, — защо да

не накара изключен от контакта телефон да звъни? В Библията пише, че дяволът бил пуснат да се скита по света и Божията ръка не можела да го спре. Не знам дали малкото лошо момче беше дяволът, но в него имаше нещо сатанинско.

Не знам дали обаждане на „Бърза помощ“ е щяло да спаси мама Нони. Знам само, че когато е получила сърдечен удар, не могла да потърси помощ. Умряла сама, в кухнята. Една съседка я открила на следващия ден.

Двамата с Карла отидохме на погребението на Нони, после пренощувахме в къщата, в която тя живя с баща ми. Кошмар ме събуди малко преди разсъмване и повече не можах да заспя. Чух как разносвачът хвърли на верандата вестника, отидох да го взема и тогава забелязах, че в пощенската кутия има нещо. Излязох на улицата по чехли и по халат и отворих кутията. Видях шапка с пластмасово витло. Беше гореща, сякаш току-що я бе свалил човек, изгарящ от висока температура. Гадно ми беше да я пипам, но я обърнах и погледнах вътре. Имаше следи от помада за коса, каквато никой вече не използва. По плата бяха полепнали няколко рижави косъма. Имаше и бележка, сякаш написана от дете — с разкривени, наклонени букви. Текстът гласеше: „ЗАДРЪЖ Я, ИМАМ СИ ДРУГА“.

Внесох проклетото нещо в къщата, държейки го с върховете на палеца и показалеца си — толкова ме бе гнус, — и го пъгнах в кухненската печка. Драснах клечка кибрит и шапката моментално лумна, обгърната от зеленикави пламъци. След половин час Карла слезе от горния етаж и сбърчи нос:

— Каква е тази отвратителна миризма? Сякаш вонят гниещи водорасли!

Казах, че септичната яма в двора сигурно е пълна и трябва да се изпомпа. Знаех обаче, че мирише на метан — последната, която баща ми е подушил, преди взривът да прати него и другите двама в царството небесно.

По онова време работех в една голяма счетоводна фирма с лидерски позиции в Средния запад и се изкачвах по служебната стълба доста бързо. Бях открил, че ако идваш на работа рано и си тръгваш късно, а в промеждутъка следиш какво се случва, неминуемо ще се издигнеш. С Карла искахме деца и имахме достатъчно средства да ги отгледаме, но не се получаваше. Мензисът ѝ бе точен като часовник.

Посетихме специалист по стерилитет, практикуващ в Топика, и той ни направи обичайните тестове. Каза, че всичко е наред и че засега лечение не се налага. Заръча ни да се отпуснем, да се приберем вкъщи и да се наслаждаваме на половия си живот.

Така и направихме, а единайсет месеца по-късно мензисът на жена ми спря. Тя беше католичка и беше престанала да ходи на църква по време на следването си, но когато разбра, че е бременна, отново прегърна религията; всеки път ме водеше със себе си в църквата „Сейнт Андрюс“. Нямах нищо против, щом смяташе, че Бог ѝ е помогнал да зачене.

Пометна в шестия месец. Заради нещастен случай, който всъщност не беше злополука. Бебето — момиченце — живя само няколко часа.

Трябваше му дадем име, затова го кръстихме Хелън, на бабата на Карла.

Нещастieto се случи след една църковна служба. Смятахме да обядваме в центъра, после да се приберем вкъщи и аз да гледам футболен мач, а Карла да си почива, вдигнала крака на една възглавница, радвайки се на бременността си. Много се радваше, господин Брадли. Дори и в началото, когато сутрин ѝ се гадеше.

Зърнах лошото момченце още щом излязохме от църквата. Беше със същия торбест панталон и със същия пуловер, който се опъваше на гърдите и на корема му. Шапката в пощенската кутия беше синя, а през този ден гадинката носеше зелена, но със същата пластмасова перка. Вече бях зрял мъж, дори косата ми се беше прошарила, обаче хлапето още беше на шест години. Най-много на седем.

Срещу него стоеше друго момче. *Обикновено* момче, което щеше да порасне. Изглеждаше смаяно и изплашено. Забелязах нещо в ръката му. Приличаше на хилката с гумена топка, подарена ми от мама Нони преди много години.

— Действай! — подвикна гадното момченце. — Иначе ще си взема петте долара.

— Не ща — отвърна другото момче. — Не ща да го направя.

Карла не забелязваше нищо. Стоеше на стълбите и разговаряше с отец Патрик: харесала проповедта му, дала ѝ много теми за размисъл. Стълбището беше гранитно и много стръмно.

Понечих да ѝ подам ръка, за да ѝ помогна да слезе... а може би не помръднах. Може би се бях вцепенил както когато с Вики видяхме момчето след провала ѝ на прослушването. Преди да се опомня или да продумам, изродчето пристъпи напред. Бръкна в джоба на панталона си и извади запалка. Щом я щракна и видях искрата, разбрах какво е станало в мина „Феър Дийп“; подкованите ботуши на баща ми не са били причина за взрива. Нещо над червената топка, която държеше обикновеното момче, започна да съска и да пръска искри. Ужасено, то я хвърли, а лошото хлапе се разсмя. От гърлото му излизаха противни хрипливи звуци, сякаш беше запушено от храчки — *гърррр, гърррр, гърррр!*

Топката се удари в стълбите под железните перила, отскочи и след секунда се взриви с оглушителен гръм, хвърляйки жълтеникави отблясъци. Не беше фишек или фойерверк, а ракета М-80. Карла се стресна, както Вики се бе стреснала от Карла в килера. Посегнах да я хвана, но тя стискаше дланите на отец Патрик и само докоснах лакътя ѝ. Дватамата се изтърколиха по стълбите. Той си счупи дясната ръка и левия крак. Карла си счупи глезена и получи сътресение на мозъка. И загуби бебето. Нашата дъщеричка Хелън.

На следващия ден хлапакът, който хвърли експлозива, отиде в полицията, призна си вината и се разкая. Беше съкрушен, разбира се, и наговори оправданията, използвани от децата, когато нещо се оплеска — било нещастен случай, не искал да наранява когото и да било. Не възнамерявал да хвърля топката, но когато другото момче запалило фитила, се изплашил да не си изгори пръстите. Не, никога преди не бил виждал другото момче. Не, не знаел името му. После предаде на полицаия петте долара, които беше получил от дяволското изчадие.

След този случай Карла загуби желание за секс и престана да ходи на църква. Аз обаче продължих, освен това се записах в католическия клуб „Завоевание“. Знаете какво представлява този клуб, господин Брадли, и то не защото сте католик. Не се интересувах от религиозните теми, отец Патрик се занимаваше с това, но ми беше приятно да уча децата да играят бейзбол и футбол. Винаги бях на линия за излетите и за къмпингуването. Имах професионална книжка, така че можех да карам децата с църковния автобус на какви ли не интересни места. И винаги носех револвер 45-и калибър, с който се бях снабдил от „Изгодно заложи и купи“. Вие сте запознат с

веществените доказателства, представени от прокуратурата. Револверът бе у мен пет години, държах го или в жабката на колата, или в сандъчето с инструменти за църковния автобус. По време на тренировките го пъхах в сака си.

Карла намрази работата ми за „Завоевание“, защото отнемаше повечето ми свободно време. Когато отец Патрик попиташе има ли доброволци, винаги пръв вдигах ръка. Карла май ревнуваше.

— Напоследък не се задържах вкъщи през уикендите — мърмореше често. — Вече се питам дали малките дечица не те привличат сексуално.

Сигурно ме смятаха за странен, защото подбирах определени деца и им отделях повече внимание. Сприятелявах се с тях, помагах им. Не беше трудно. Повечето бяха от бедни семейства. Мнозина бяха останали с един родител, най-често майка, която работеше срещу минимално заплащане на две-три места, за да осигури прехраната. Някои родители не разполагаха с коли, затова с удоволствие закарвах моите „специални“ деца на срещите в клуба в четвъртък вечер, после ги прибирах по домовете им. Когато бях зает, давах на децата жетони за градския автобус. Никога пари обаче — още в началото разбрах, че на тези деца не бива да се дават пари.

Постигах известни успехи. Едно от децата — когато го срещнах, то имаше всичко на всичко два панталона и три ризи — беше математически гений. Уредих му стипендия в частно училище, сега е първокурсник в Канзаския университет и е пълен отличник. Някои посягаха към наркотиците и се опитвах да ги избавя. Не знам дали успях. Един хлапак избяга от къщи след скандал с майка си и месец по-късно ми се обади от Омаха. Майка му вече го бе отписала. Отидох там и го прибрах.

Работата за „Завоевание“ ми даде възможност да направя много добрини, по-удовлетворителна бе от попълването на данъчни декларации и уреждането на данъчни облекчения в Деллауеър. Но не за това я вършех. Понякога, господин Брадли, водех моите специални момчета за риба — на Диксън Крийк или на реката под моста в долната част на града. Аз също ловях, но не пъстърви и шарани. Дълго време нищо не се закачаше на кукичката ми. После се появи Роналд Гибсън.

Рони беше на петнайсет, обаче изглеждаше по-малък. Беше сляп с едното око, затова не можеше да играе бейзбол или футбол, но беше спец по шаха и другите настолни игри, така любими на момчетата в дъждовните дни. Никой не го закачаше, беше нещо като талисман на групата. Баща му напуснал семейството, когато Рони бил на девет, затова той копнееше да е в мъжка компания. Много бързо се сблизихме и Рони започна да ми споделя проблемите си. Основният, естествено, беше болното му око. Имаше вроден дефект, наречен кератоконус — изкривяване на роговицата. Лекарят казал на майка му, че дефектът може да бъде отстранен чрез трансплантиране на роговица, но операцията беше скъпа и майка му не можеше да си я позволи.

Обърнах се към отец Патрик и с негова помощ организирах кампания за набиране на средства, наречена „Нови очи за Рони“. Добрахме се дори до телевизията — местните новини по Канал 4. Показаха снимка, на която с него се разхождаме в парка Барнъм; аз бях обгърнал с ръка кльошавите му рамене. Карла изсумтя, когато я видя:

— Дори и да не си падаш по момченца, сега хората ще те помислят за перверзник.

Не ми пукаше какво ще си помислят хората, защото малко след като ни показаха по телевизията, нещо се закачи на кукичката ми. Усетих го с мислите си. Беше гадното момче. Най-накрая бях привлякъл вниманието му.

Операираха Рони. Зрението му не се възстанови напълно, но имаше голямо подобрение. През първата година след хирургическата намеса трябваше да носи специални фотосоларни очила, обаче той нямаше нищо против; казваше, че изглежда готин с тях.

Малко след операцията с майка му ме посетиха един следобед в клуб „Завоевание“, който се помещаваше в сутерена на „Сейнт Андрюс“. Тя каза:

— Много сме ви благодарни, господин Холас. Ако ви потрябва нещо, винаги съм насреща.

Казах им да не се чувстват задължени и че за мен е било удоволствие да им помогна. После се престорих, че изведнъж ми е хрумнало нещо.

— Всъщност можете да ми направите една услуга. Съвсем малка услуга.

— Каква? — попита Рони.

— Миналия месец паркирах зад църквата и слизах по стълбите, когато осъзнах, че не съм заключил колата. Върнах се и забелязах, че някакво момче тършува вътре. Креснах му и то изхвърча като тапа от автомобила, стиснало касичката ми — онази, която държа в жабката. Хукнах да го гоня, но беше по-бързо от мен. Молбата ми е да го намерите и да поговорите с него. Кажете му онова, на което уча децата — че е много лошо да започнеш живота си с кражби.

Рони ме попита как изглежда момчето.

— Ниско и доста пълно. Рижава коса, почти като морков. Тогава носеше сив панталон и пуловер на зелени и оранжеви райета.

Госпожа Гипсърн възкликна:

— О, Боже! Да не е било с шапка с перка?

— Да, да — отвърнах, като се стараех да не издам вълнението си.
— Като я споменахте, се сетих.

— Виждала съм го на нашата улица. Помислих си, че живее в някоя от новите сгради.

— Ами ти, Рони? — попитах.

— Не, не съм го виждал.

— Е, ако го видиш, не му казвай нищо, а ме повикай. Нали така?

Рони кимна и аз се успокоих. Защото знаех, че лошото момченце се е върнало и че когато предприеме следващия си ход, ще съм наблизко. То *явно държеше* да съм наблизко. За да причини страдание на мен. Другите — Марли, Вики, баща ми, мама Нони — бяха само косвени жертви.

Измина една седмица, после две. Започнах да си мисля, че изродчето се е досетило какво кроя. Един ден — ДЕНЯТ, господин Бродли — едно от хлапетата дотича на игрището зад църквата, където опъвах волейболна мрежа, и извика:

— Някакво момче удари Рони и му взе очилата! После избяга в парка! Рони хукна след него!

Без да се колебаю, грабнах сака (откакто се занимавах със „специални“ деца, винаги го носех със себе си) и се затичах към парк „Барнъм“. Знаех, че не лошото момченце е откраднало очилата на Рони — не беше в стила му. Крадецът беше обикновено хлапе като онова, което метна топката с експлозив, и също като него щеше да се

разкайва, ако планът на сатанинското момче успееше. Ако позволях да успее.

Рони не спортуваше и не можеше да тича бързо. Крадецът явно разбра, че не може да го догони: спря в края на парка, размаха очилата и кресна:

— Ела ди си ги вземеш, Рей Чарлс! Ела да си ги вземеш, Стиви Уондър!

Чувах бученето на колите по булевард „Барнъм“ и разбрах какво е намислило сатанинското момче. Смяташе, че щом нещо е проработило веднъж, ще проработи и втори път. Този път примамката не беше кутия за храна с изображение на Стив Остин, а специални очила, но идеята беше същата. По-късно крадецът щеше да плаче и да обяснява как не е знаел, че ще случи такова нещо — мислел, че става дума за шега или отмъщение, защото Рони е съборил на тротоара шишкавото рижо момче.

Можех да настигна Рони, обаче реших да изчакам. Той беше моята стръв, рибарската ми кукичка, нали разбирате, а тя не бива да се дърпа прекалено бързо. Щом Рони го доближи, онзи, който вършеше черната работа на гадното момченце, профуча под каменната арка между парка и булевард „Барнъм“, като продължаваше да размахва очилата. Рони хукна след него, аз го последвах. Подтичвах, докато отварях сака, но щом револверът се озова в ръката ми, захвърлих сака и спринтирах напред. Като подминах Рони, му извиках:

— Стой, не мърдай! Нито крачка повече!

Слава богу, той ме послуша. Ако му се бе случило нещо, нямаше да чакам иглата, господин Бродли, щях да се самоубия веднага.

Тичешком минах под арката и видях гадното хлапе на тротоара. Да, изобщо не се беше променило — изглеждаше като през първия ден, в който го бях зърнал. Крадецът му подаде очилата и рижавото шишкаво момче пхна в ръката му банкнота. Като ме видя да се приближавам, гадната усмивка, разкривила абсурдно червените му устни, помръкна. Защото планът му беше друг: Рони трябваше да претича през улицата и да го блъсне камион или автобус, а пък аз да се появя тъкмо тогава и да видя какво е станало.

Изчадиято изтича на булеварда. Знаете какво представлява този участък от булеварда, най-малкото би трябвало да знаете, защото на процеса прокуратурата показа три пъти видеото. Три платна във всяка

посока — две за основното движение и едно — за завиващите коли, — а между тях — бетонна преграда. Сатанинското хлапе погледна назад, когато стигна преградата, и по изражението му разбрах, че не само е изумено, ами умира от страх. Почувствах се щастлив за първи път след падането на Карла по стълбите на църквата.

Зърнах го само за миг, после то се затича по платното в южната посока, без да се огледа за задаващо се превозно средство. И аз изтичах на булеварда, само че на платното в обратната посока. Давах си сметка, че всеки миг може да ме прегази кола, обаче не ми пукаше. Поне щеше да е истинска злополука, а не мистериозен нещастен случай заради заял незнайно как педал на газта. Ще кажете, че е било опит за самоубийство, но не беше. Не можех да му позволя да се изплъзне. Кой знае кога щях да го видя пак.

Не знам дали бях на косъм от смъртта, но чух скърцане на спирачки и свистене на гуми. Една кола зави рязко, за да не помете момчето, и се блъсна странично в микробус. Някой ми извика: „Смахнато копеле!“. Друг ми кресна: „Какви ги вършиш, кретен такъв?“ Не им обърнах внимание. Виждах само гадното изчадие — *моята голяма награда*.

То тичаше с всички сили, но макар да бе чудовище, имаше къси крака и дебел задник. Шансовете му клоняха към нула. Можеше само да се надява да ме блъсне кола. Е, не ме блъсна.

Прекося булеварда, обаче се спъна и падна на тротоара. Някаква руса дебелана извика:

— Този човек е въоръжен!

На процеса разбрах, че се казва Джейн Хърли, защото свидетелства срещу мен.

Хлапето се опита да стане. Изкрещях:

— Това ти е за Марли, мръсник такъв! — И го гръмнах в гърба.

Курушум номер едно.

Изчадиято запълзя, кръв капеше по тротоара. Изревах:

— Това ти е за Вики! — Отново стрелях в гърба му. После добавих: — Ето ти и за татко и за мама Нони! — Пуснах по един курушум в сгънките на коленете му, докъдето стигаха крачолите. *Три и четири.*

Хората наоколо бяха изпаднали в паника, един кресна:

— Вземете му оръжието, повалете го!

Никой не се осмели да ме докосне.

Гадното хлапе се изтърколи по гръб и се вторачи в мен. Като видях лицето му, едва не се отказах. Вече не изглеждаше на шест-седем години, а на пет — безпомощно, объркано петгодишно дете, изпитващо болка. Шапката му се беше изтърколила на тротоара. Едната перка беше изкривена. Казах си си: „Господи, стрелях по невинно дете и го раних смъртоносно“.

Да, за малко не ме изигра. Голям актьор беше, господин Бродли, заслужаваше номинация за „Оскар“, но след миг маската падна. Лицето му изразяваше болка и страдание, обаче очите му го издаваха. *Злото* още беше в тях. „*Не можеш да ме спреш* — казваше погледът му, — докато не приключя с теб, а дотогава има още много време.“

— Вземете му револвера! — изписка някаква жена. — Иначе ще убие детето!

Някакъв дебелак се спусна към мен (мисля, че той също даде показания в съда), но когато насочих оръжието към него, вдигна ръце и бързо отстъпи назад.

Обърнах се към сатанинското хлапе, прострелях го в гърдите и процедих:

— За бебето Хелън. — *Номер пет*. Кръв бликна от устата му и се стече по брадичката му.

Револверът ми беше от старите, с барабан, побиращ шест патрона, така че ми оставаше само един. Отпуснах се на коляно в локвата кръв. Беше червена, макар че би трябвало да е черна като слuzта, изтичаща от отровните насекоми, когато ги настъпиш. Опрях дулото между очите на лошото момченце:

— А това е за мен. Връщай се в ада. — И стрелях. *Номер шест*. Но секунда преди да натисна спусъка, зелените очи се впериха в мен.

„Не съм приключил с теб — казваха. — Не съм и няма да се откажа, докато дишаш. Може би и след това. Може би ще те чакам отвъд.“

Главата му се отметна назад. Единият му крак потрепери, после застина. Хвърлих оръжието до трупа, вдигнах ръце и понечих да се изправа. Двама мъже ме сграбчиха, единият заби коляно в слабините ми, другият — юмрук в лицето му. Дотичаха още хора, сред тях беше и госпожа Хърли. Тя също ме удари — два пъти, много силно. Не спомена за това в съда, нали?

Не че я виня, господин адвокат. Не виня никого. Те виждаха детенце, което е толкова обезобразено от куршуми, че и собствената му майка не би го познала. Ако изобщо е имало майка.

7.

Макгрегър отведе клиента на Брадли за обедната проверка, като обеща после да го върне.

— Ще ви донеса супа и сандвич, ако желаете, господин адвокат — добави. — Сигурно сте гладен.

Брадли не изпитваше глад. Не и след онова, което беше чул. Остана от своята страна на плексигласовата преграда, скръстил ръце върху празната страница от бележника. Размишляваше за погубения живот на толкова много хора. Някак си по-лесно приемаше мисълта за погубения живот на Холас, защото човекът определено не беше с всичкия си. Ако в съда беше разказал тази история по същия убедителен начин, сега щеше да е в някоя строго охранявана държавна психиатрична болница, а не да чака инжекция с натриев тиопентал, панкурониев бромид и калиев хлорид — смъртоносния коктейл, който обитателите на Игления дворец наричаха „Лека нощ, мамче“.

Холас, който вероятно беше превъртял след загубата на детето си, поне беше изкарал половината си живот. Очевидно не е бил щастлив, понеже са го мъчели параноични фантазии и мания за преследване, но както се казва „По-добре лош живот, отколкото никакъв“. Що се отнася до момчето обаче, съдбата му беше много по-трагична. Според патолога хлапето, озовало се на булевард „Барнъм“ в лош момент, най-вероятно е било само на шест-седем години. То не беше видяло почти нищо от живота.

Макгрегър доведе Холас, закопча го за стола, попита колко още време ще се бавят, и добави:

— Той може и да не иска да обядва, но аз бих хапнал нещо.

— Няма да ви бавим — отвърна Брадли. Всъщност имаше само още един въпрос и когато затворникът се настани на стола, го попита:

— Защо теб?

Холас вдигна вежди:

— Моля?

— Този демон — предполагам, че точно за такъв го смяташ —
защо избра теб?

Устните на Холас се разтегнаха в невесела усмивка.

— Доста наивен въпрос, господин адвокат. Все едно да питате
защо дадено бебе е по рождение с изкривена роговица като Рони
Гибсън, а с другите бебета, родени в същата болница, всичко е наред.
Или защо свестен човек, водещ добродетелен живот, умира на трийсет
години от тумор в мозъка, а чудовището, отговарящо за газовите
камери в „Дахау“, е успяло да чукне стотака. Ако искате да разберете
защо на добри хора се случват лоши неща, сбъркали сте адреса.

„Изпратил си шест куршума в бягащо дете — помисли си
Брадли, — като последните три-четири изстрела са били от упор. Така
ли постъпват добрите хора?“

— Преди да си тръгнете — добави Холас, — позволете аз да ви
попитам нещо.

Брадли зачака.

— Полицията идентифицира ли го вече? — Холас зададе въпроса
с небрежния тон на затворник, който продължава да говори само за да
бъде извън килията си колкото се може по-дълго време, но за първи
път от началото на дългия разговор погледът му издаваше
любопитство.

— Мисля, че не — излъга Брадли.

Знаеше, че не са успели. Имаше познат в прокуратурата, който
щеше да му съобщи името на загиналото момче и други подробности
за него, преди вестниците да се доберат до информацията и да я
публикуват, което те изгаряха от желание да сторят; цяла Америка се
питаше коя е жертвата. Интересът беше понамалял през последните
четири месеца, но след екзекуцията на Холас отново щеше да се
разгори.

— Бих настоял да помислите по този въпрос — продължи Холас,
— но е излишно, нали? Защото *сте мислили*. Надали мисълта ви е
държала буден нощем, обаче сте мислили.

Брадли не продума.

Този път усмивката на Холас беше широка и искрена.

— Знаем, че не вярвате на нито една моя дума, но не ви
обвинявам. Молбата ми е за минутка да си напрегнете мозъка. Става
въпрос за бяло момче, а обществото ни все още държи най-много

тъкмо на тези деца, така че, когато някое изчезне, се организира национално издирване. Напоследък на дечицата им снемат пръстови отпечатъци, когато тръгнат на училище, за да бъдат идентифицирани, ако се изгубят, станат жертви на похищение или на убийство. Мисля, че в този щат дори има закон за това. Или греша?

— Не грешиш — промърмори адвокатът. — Обаче на това не бива да се придава толкова голямо значение, Джордж. Предполагам, че някак си данните за това хлапе не са били въведени в информационната система. Случват се такива грешки.

Холас отново се усмихна... този път обаче усмивката му приличаше на гримаса:

— Продължавайте да си го повтаряте, господин Бродли. Продължавайте. — Извърна се и махна на Макгрегър, който свали слушалките си и стана.

— Приключихте ли?

— Да. — Докато надзирателят отключваше веригата, Холас отново погледна адвоката. От усмивката, напомняща гримаса (Бродли за първи път го виждаше да се хили така), — нямаше и следа. — Ще дойдете ли? Когато настъпи моментът?

— Да — кимна Бродли.

8.

И спази обещанието си. Беше там след шест дни, когато в 11:52 вдигнаха щорите в стаята за наблюдение, разкривайки камерата на смъртта, облицована с бели плочки, и масата с формата на буквата Y. Присъстваха още двама свидетели. Единият бе отец Патрик от църквата „Сейнт Андрюс“. Брадли се настани до него на последния ред. Прокурорът седеше най-отпред със скръстени на гърдите ръце, без да изпуска от поглед случващото се зад стъклото.

Отговорниците за екзекуцията („Странен термин“ — помисли си Брадли) бяха по местата си. Бяха петима: Туми, директорът на затвора, Макгрегър и двама негови колеги, две медицински лица с бели престилки. Холас, звездата на шоуто, лежеше на масата, разперените му ръце бяха пристегнати с каиши, но при вдигането на щорите първото, което забеляза Брадли, беше облеклото на директора — Туми носеше памучна синя блуза с къс ръкав, все едно отиваше да играе голф.

Пристегнат в кръста с колан и с триточков ремък около раменете, Джордж Холас приличаше по-скоро на космонавт, отколкото на престъпник, който всеки момент ще бъде умъртвен с инжекция. Не беше пожелал свещеник, но когато забеляза Брадли и отец Патрик, вдигна дланта си за поздрав, доколкото му позволяваха коланите.

Патрик му махна, после се извърна към адвоката. Беше блед като призрак.

— Присъствали ли сте на други екзекуции?

Брадли поклати глава. Устата му бе пресъхнала и се опасяваше, че ако се опита да каже нещо, само ще изграчи.

— Аз също. Дано издържа. Той... — Отец Патрик преглътна. — Беше много добър с децата. Те го обичаха. Не мога да повярвам... дори и сега...

На Брадли също му бе трудно да повярва. Но трябваше.

Прокурорът се извърна към тях и свъси вежди — строг съдник като Мойсей:

— Млъкнете, господа!

Холас огледа стаята, в която щеше да посрещне смъртта. Изглеждаше някак замаян, сякаш не осъзнаваше къде е и какво се случва. Макгрегър сложи длан на гърдите му, сякаш да го успокои. Вече беше 11:58.

Единият медик стегна с гумен ремък предмишницата на Холас, заби иглата и я прикрепил с лепенка, после я свърза с тръбичка, водеща към конзола на стената, където светеха три червени лампи. Под лампите имаше ключове. Вторият медик се приближи до конзолата и скръсти ръце. В този момент единственото нещо в камерата на смъртта, което помръдваше, бяха клепачите на Холас.

— Започнаха ли? — прошепна отец Патрик. — Не мога да преценя.

— Аз също — тихичко отвърна Бадли. — Може би, но...

Чу се изщракване и те подскочиха (само представителят на щата не помръдна, приличаше на статуя). Директорът попита:

— Хей, чувате ли ме добре?

Прокурорът вдигна палец, после отново скръсти ръце.

Директорът се извърна към Холас:

— Джордж Питър Холас, осъден сте на смърт от съдебните заседатели. Присъдата беше потвърдена от Върховния съд на този щат и от Върховния съд на Съединените щати.

„Сякаш си ги питал“ — помисли си Бадли.

— Желаете ли да кажете нещо, преди присъдата да бъде изпълнена?

Холас понечи да поклати глава, но размисли. Погледна към стаята за наблюдение:

— Здравейте, господин Бадли. Радвам се, че дойдохте. Слушайте внимателно. Бъдете нащрек. *Запомнете, то изглежда като дете!*

— Това ли е всичко? — почти весело попита директорът.

Холас се втренчи в него:

— Има още нещо. Откъде купихте тази тъпа блуза?

Туми примигна, сякаш някой беше плиснал студена вода в лицето му, после се обърна към лекаря:

— Готови ли сте?

Човекът с бяла престилка, стоящ до таблото, кимна. Директорът измърмори няколко клиширани фрази, изисквани от закона, погледна часовника и се намръщи. Беше 12:01, което означаваше, че са закъснели с една минута. Вдигна палец към медика, все едно беше режисьор, даващ знак на актьор. Човекът с бялата престилка дръпна превключвателите и червените светлини се смениха със зелени.

Домофонът още беше включен и Бродли чу Холас да повтаря думите на отец Патрик:

— Започнаха ли?

Никой не му отговори. Нямаше смисъл. Очите му се затвориха. Той изхърка. Мина минута. Още едно продължително, дрезгаво изхъркване. Изминаха две минути. После четири. Човекът на масата вече не хъркаше и не помръдваше. Бродли се огледа. Отец Патрик го нямаше.

9.

Щом Бродли излезе от Царството на иглата, студеният вятър го прониза. Той закопча палтото си и няколко пъти дълбоко си пое въздух, сякаш така щеше да изчисти насъбралото се в душата му. Проблемът не беше в самата екзекуция; с изключение на идиотската спортна блуза на директор Туми всичко друго беше прозаично като биене на инжекция против тетанус или като ваксинация. Всъщност тъкмо това беше ужасното.

С крайчеца на окото зърна нещо да се движи в Курника, където затворниците се разхождаха. Само че в момента там не биваше да има нито един осъден. Разходките се отменяха в дните за екзекуция, така беше казал Макгрегър. И наистина, когато извърна глава, видя, че в преграденото пространство няма никого.

Помисли си: „*Запомнете, то изглежда като дете!*“.

Засмя се. Насила. „На страха очите са големи“ — каза си. Сякаш за да си го докаже, той потрепери.

Старото волво на отец Патрик го нямаше. На малкия паркинг за посетители до Царството на иглата беше само неговата кола. Тръгна към нея, но след няколко крачки се обърна толкова рязко, че палтото му се развя. В Курника нямаше жива душа. Което беше съвсем естествено. Джордж Холас беше луд и дори гадното хлапе да беше съществувало, вече беше мъртво. Нямаше как да е живо, след като беше простреляно шест пъти с револвер 45-и калибър.

Бродли отново тръгна към колата си, но когато я наближи, се вцепени. Грозна дракотина тръгваше от предната броня на форда и стигаше чак до левия стоп. Някой беше одрал с ключ колата му. Някой, проникнал в строго охраняван затвор с три огради и също толкова пропускателни пунктове.

Първата му мисъл беше, че злосторникът е прокурорът: този самодоволен тип, седящ със скръстени ръце — възплъщение на благочестие. Само че подозрението му противоречеше на логиката. Та

нали прокурорът беше получил каквото искаше; нали беше видял как Джордж Холас умира.

Брадли отвори вратата, която не си беше направил труда да заключи — все пак паркингът се намираше в периметъра на строго охраняван затвор, — и отново се вкамени. После, сякаш движена от външна сила, ръката му бавно се вдигна и се притисна до устните му. На шофьорската седалка лежеше шапка с пластмасово витло. Едната перка беше изкривена.

След малко се наведе и я взе. Много предпазливо, с два пръста, както навремето беше сторил Холас. Обърна я. Вътре беше пъхната бележка, написана с разкривени букви. С детски почерк.

„ЗАДРЪЖ Я, ИМАМ СИ ДРУГА.“

Проехтя детски смях, силен и жизнерадостен. Брадли погледна към Курника, но там отново нямаше никого. Обърна бележката и видя още едно, още по-лаконично съобщение:

„ДО СКОРО.“

На Ръс Дор

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.